

жествената полячка Soeur Clemence. Тя отъ сутрина до вечеръ полуизлѣгната на полегатия столъ на кувертата, окръжена съ възглавнички отъ грижливитѣ сетрици, раздаваше съ полузатворени очи едва уловими небесни усмивки ни тия, които отъ далечъ се любуваха на изнѣженото ѝ до безплътностъ лице. Туй не мога да забравя: бѣхъ сѣдналъ случайно (я случайно, я кой знае . . .) на нѣколко шага срѣщу Клемансъ, върху която бѣха съсредоточени нѣжнитѣ грижи на всичкитѣ сестри; парахода се люлѣеше надъ вълнитѣ, като вдигаше и слагаше плавно сѣдещата насрѣща ми група. Мене ми се чини, че Soeur Clemence не толкова страдаше, колкото кокетничеше съ страданието си; иначе защо бѣха тѣзи въздишки, тѣзи чудни, тѣзи тънки, нѣжни божествени усмивки. Най сетнѣ, морето поутихна, слънце изгрѣ, всички се развеселиха, а тя все въ сжщата поза, съ полузатворени очи и съ сжщата въздишка, и съ сжщата усмивка. Кой знае какво се случи съ мене, азъ по стара юношеска привычка, взехъ карандаша, па (извинете за сантименталностъ) надраскахъ почти безсъзнателно тѣзи редове:

Утихна бурята, и слънце блѣсна въ небосвода,

Престана пѣнестия бѣсенъ дансъ,

Ний тебе чакаме, божествена Клемансъ,

Изгрей и ти катъ чудната природа

. . . Не е день, не сж два. И все еднообразно. Запозналъ си се съ парахода и все едно и сжщо гледашъ едно и сжщо чувашъ, а пъкъ удоволствието е въ разнообразието. Наистина, Soeur Clemence е божествена, но да бѣше и сама Психея — пакъ ще я гледашъ, ще ѝ се нагледашъ.